

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ Ο ΝΕΟΣ Ο ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Του Οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών

Σάββα του Νέου.

Ου το τίμιον λείψανον τεθησαύριται άφθαρτον εν τη Ιερά

Μονή Αγίων Πάντων Καλύμνου.

Υπό

Γερασίμου Μοναχού Μικραγιαννανίτου

Υμνογράφου της μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.

Μνήμη του Οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Σάββα του νέου,

του εν Καλύμνω. Πατρός και προστάτου ταύτης της νήσου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν στίχους δ΄, και ψάλλομεν τα εξής

Προσόμοια του Οσίου.

Ήχος α΄. Των ουρανίων ταγμάτων.

Των Καλυμνίων η νήσος τέρπου και χόρευε, του θεοφόρου Σάββα, εκτελούσα την μνήμην· εν σοι γαρ ώσπερ άστρον νεοφανές, τη του Πνεύματος χάριτι, αναδειχθείς ως βιώσας θεοπρεπώς, καταυγάζει σε τοις θαύμασι.

Εν ταις εσχάταις ημέραις Σάββα μακάριε, ασκητικώς βιώσας, των Οσίων των πάλοι, ισότιμος εδείχθης και κοινωνός, ως δηλοί ενεργέστατα, η ευωδία λειψάνων σου των σεπτών, και θαμάτων η ενέργεια.

Των ευσεβών ποδηγέτης λόγω της χάριτος. Μοναζουσών δε θείος, οδηγός και αλείπτης, προς θείας αναβάσεις των αρετών, τη σεπτή πολιτεία σου, ως αληθώς ανεδείχθης Σάββα σοφέ· δια τούτο σε γεραίρομεν.

Τω σω αγίω λειψάνω χαίρει και γάννυται, καθαγιαζομένη, δωρεαίς σου αγίαις. Κάλυμνος η νήσος Σάββα σοφέ, ώ και πίστει προστρέχουσα, ως αρωγόν και προστάτην και βοηθόν, μακαρίζει σε εκάστοτε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ασκητικὴν επιδειξάμενος ζωὴν, ενθέω έρωτι, ουρανόφρων ώφθης και θεόληπτος, εν παντί τω βίω, Σάββα Πατήρ ημών· των γαρ χαμαί συρομένων, τον νούν χωρίσας, προς μετάρσιον πορείαν, της εν Θεώ πολιτείας, ανεπερώθης τω πνεύματι· και εν οσιότητι αρετών διαλάμπας, αμέμπως Χριστώ ευηρέστησας, δοξάσας αυτόν, εν ταις καθ' ημάς ημέραις· όθεν της άνω δόξης αξίως τετύχηκας, και πρεσβεύεις απαύστως, υπέρ των ψυχών ημών.

Και νύν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων...

Απόστιχα

Ἦχος β'. Οίκος του Εφραθά.

Τρόποις ασκητικοίς, αμιλληθείς Οσίοις, τοις πάλαι Πάτερ Σάββα, δεδοξασμένος ώφθης, του Πνεύματος τη χάριτι.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος...

Πλούτον πνευματικόν, το θείον λείψανόν σου, η Κάλυμνος πλουτούσα, κηρύττει Πάτερ Σάββα, την χάριν των θαυμάτων σου.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φουβούμενος τον Κύριον...

Χαίρει Μοναζουσών, το στίφος Πάτερ Σάββα, τη ση καθηγεσία και θεία προστασία οσίως ιθυνόμενον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ὡ ἀναρχε Τριάς, υμνούμέν σου την δόξαν, ὅτι τον θεῖον Σάββαν, ως ακριβή σου λάτρην, θεουργικῶς ἐδόξασας.

Και νύν. Θεοτοκίον.

Μύστης σου ἀληθής, ο θεοφόρος Σάββας, ωράθη Θεοτόκε· διο και της πλουσίας, ευνοίας σου ηξίωται.

Νύν απολύεις, το τρισάγιον, το Απολυτίκιον εκ του Μεγάλου Εσπερινού και απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Μετά τον Προοιμιακόν, το Μακάριος ανήρ. Εἰς δε το

Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ΄. και ψάλλομεν τα ἐξῆς Προσόμοια του Οσίου.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον εν Μάρτυσι.

Ὡς των πάλαι ομότροπος Θεοφόρων γενόμενος, ἀρετῶν λαμπρότητι Σάββα Ὅσιε, τούτων ἰσότημος πέφηνας, εν δόξη τη κρείττονι, και θαυμάτων δωρεά, και ποικίλοις χαρίσμασι, θείου Πνεύματος· δια τούτο την μνήμην σου την θεῖαν, χαρμοσύνως εκτελούμεν, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι.

Το της Θράκης ἐκβλάστημα, και Καλύμνου το καύχημα, και μεσίτην ἔνθεον προς τον Κύριον, της εν τῷ Ἄθωνι Σκήτεως, Χριστοῦ της Προμήτορος, γόνον τον πνευματικόν, και φυτόν ευθαλέστατον, ευφημήσωμεν, τον θεόφρονα Σάββα ἐπαξίως, Μοναστῶν το νέον γέρας, και ἱερέων το σέμνωμα.

Εκ νεότητος Ὅσιε, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, πολιτείαν ἔνθεον βιωσάμενος, πρώην εν Σκήτη μεν Ἄγιε, Ἄννης της Προμήτορος, εἶτα πόθῳ δε θερμῷ, ἔνθα πόδες ἐπάτησαν, του Θεοῦ ἡμῶν, εν Καλύμνῳ δε Πάτερ καταπαύσας, ἀγιάζεις ταύτην Σάββα, τῷ παναγίῳ λειψάνῳ σου.

Και τω βίω θεόληπτος, και τω τρόπω μειλίχιος, και τω λόγω έμπλεως θείας χάριτος, ως της σοφίας της άνωθεν, πλουτήσας την έλλαμψιν, τη αμέμπτω σου ζωή, αληθώς εχρημάτισας, Σάββα Όσιε, εκπαιδεύων τους πάντας θεοφρόνως, προς μετάνοιαν γνησίαν, και αρετών την κατόρθωσιν.

Ως κατείδον το σώμά σου, αδιάφθορον Όσιε, φέρον θείας χάριτος τα γνωρίσματα, μετά ταφήν πολυχρόνιον, μεγάλως εξέστησαν, και εδόξασαν Χριστόν, τον λαμπρώς σε δοξάσαντα, πλείστοις θαύμασι, και οσμή ουρανού ευωδίας, δι' ής δαίμονας διώκεις, και θεραπεύεις τους πάσχοντας.

Ως προστάτην θερμότατον, ανυμνεί σε η Κάλυμνος, και πιστώς προστρέχουσα τω λειψάνω σου, μετά δακρύων κραυγάζει σοι· Πάτερ συμπαθέστατε, και ποιμήν ημών καλέ, μη ελλείπης ρυόμενος, πάσης θλίψεως, την παρούσάν σου νήσον ουρανόθεν, και Μονήν σου την αγίαν, σκέπε αεί και περίεπε.

Δόξα. Ήχος πλ. β'.

Σήμερον ως νεοφανής αστήρ άντέλειεν, ο θεοφόρος Σάββας, ο άρτι Θεόν δοξάσας, και ταις νοηταίς αυτού ακτίσι, την Εκκλησίαν καταλαμπρύνει· δεύτε ούν, την μνήμην αυτού εορτάσωμεν, τω παρ' αυτού φωτί λαμπόμενοι, εν αγαλλιάσει βοώντες· χαίροις ο εν τοις παρούσι χαλεποίς καιροίς, την τελείαν αρετήν κατορθώσας, και τέλειος και δόκιμος εν πάσι, Θεώ αναφανείς· χαίροις ο των Οσίων ομόζηλος, και των απ' αιώνος Αγίων, κοινωνός και ομόσκηνος· χαίροις την νήσου Καλύμνου αρωγός, της Θράκης βλαστός ιερός, και του Αγιωνύμου Όρους κλέος, Πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ Όσιε, Πάτερ ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νύν. Ο αυτός.

Τις μη μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τις μη ανυμνήσει σου, τον αλόχευτον τόκον; Ο γαρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπσας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου της Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ούκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, άλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Είσοδος. Φώς ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας, και τα Αναγνώσματα.

(Κεφ. γ'. 1).

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άψηται αυτών βάσανος. Έξοδον εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα· οι δε εισίν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες μεγάλα ευεργετηθήσονται· ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω, εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας. Οι πεποιθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ· ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα.

(Κεφ. ε'. 15).

Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι, και εν Κυρίω ο μισθός αυτών, και η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Δια τούτο λήφονται το βασίλειον της ευπρεπείας, και το διάδημα του κάλλους εκ χειρός Κυρίου· ότι τη δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, και τω βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήφεται πανοπλίαν, τον ζήλον αυτού, και οπλοποιήσει την κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήφεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα· οξυνεί δε απότομον οργήν εις ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αυτώ ο κάσμος επί τους παράφρονas. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών· και ως από ευκύκλου τόξου, των νεφών, επί σκοπόν αλούνται· και εκ πετροβόλου, θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζα. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης· ποταμοί δε συγκλύνουσιν αποτόμως· αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως, και ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς· και ερημώσει πάσαν την γην ανομία, και η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν βασιλείς, και σύνετε· μάθετε δικασταί περάτων γης· ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, και γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, και η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα.

(Κεφ. δ΄. 7).

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον, ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε έστι φρόνησις ανθρωποις, και ηλικία γήρωσ, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη· και ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού. Βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρώσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες εν διανοία το τοιούτον· Ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Εις την Λιτήν, Ιδιόμελα.

Ήχος α΄.

Ευφραίνου εν Κυρίω, η νήσος Καλύμνου, Σάββαν τον Όσιον, ως θησαυρόν πλουτούσα· ως αρετής γαρ πρακτικός μυσταγωγός, παρά Θεού σοι δέδοται, περιών μεν τω βίω, οδηγός σωτήριος, και αληθής διδάσκαλος, εναρέτων έργων· μεταστάς δε των τήδε, και ετοιμότατος, και φύλαξ και έφορος, εν ευκαιρίαις και θλίψεσι· και το σεπτόν αυτού σκήνος, πίστει και πόθω περικυκλούσι, την εξ αυτού αρωματίζουσαν χάριν, καρπώθητι κράζουσα. Κύριε δόξα σοι.

Ήχος β΄.

Ακολουθήσας Χριστώ εκ νεότητος, εν τω θελήματι αυτού τα σα διαβήματα, κατεύθυνας Πάτερ· ένθεν εν Όρει του Άθωνος, μοναστικώς εγγυμνασάμενος, εν Παλαιστίνη τη αγία, αγιωσύνης τους καρπούς, δαφιλώσ εγεώργησας· της σαρκός γαρ το φρόνημα, όλον μετεστοιχείωσας, προς θείαν αγάπησιν, εν φόβω Κυρίου· και εν Καλύμνω γεγονώς, εξ ών εταμιεύσω αγαθών, ταύτη μετέδωκας ως του Χριστού μιμητής· διο Σάββα. Όσιε, εορτάζομεν την μνήμην σου.

Ήχος γ΄.

Της εναρέτου σου ζωής, ο κεκρυμμένος πλούτος, και η εκ Θεού δοθείσα χάρις σοι, μετά τέλος ημίν έγγνωσται, αναφανδόν Σάββα Όσιε· ώ του θαύματος! οίας δόξης ηξίωσαι, δεδοξασμένε Πάτερ, εις αμοιβήν των καμάτων σου! Το γαρ θείον σώμά σου,

χαριτωθέν θείω Πνεύματι, και λαμπρυνθέν της αφθαρσίας τη δωρεά, σώον και άφθαρτον, εκ του τάφου ανακεκόμισται· και οσμήν ζωής αποπνέουν, και ευωδίαν θείαν αρωματίζον, ποικίλα παρέχει ιάματα· ώ πίστει και δέει προσερχόμενοι, Αποστολικώς κραυγάζομεν. Ιησούς Χριστός χθές και σήμερα, ο αυτός και εις τους αιώνας.

Ήχος δ'.

Πάσης προσύλου σχέσεως, αποκαθάρας τον νουν, τη αενάω προσευχή, και της σαρκός τας κινήσεις νεκρώσας, τη επιδόσει των κρειπτόνων, σκεύος θείου Πνεύματος, πολύτιμον ώφθης, και της αφθάρτου ζωής, εξήνεγκας τα άνθη· όθεν ευφραίνεις τοις λόγοις σου, των πιστών τας καρδιάς, και θερμαίνεις τω βίω σου, τας θεοφιλείς ψυχάς, προς τελειοτέραν ανάβασιν· νεοφανής γαρ ανεφάνης φωστήρ, Σάββα Πατήρ ημών, στηρίζων και φωτίζων εν Χριστώ, τους ευσεβώς βοώντας· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ο αυτός.

Τον εν Οσίοις νεοφανή, και εν ιερεύσιν Όσιον, Σάββαν τον θεόφρονα, ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς ευφημήσωμεν· των γαρ πάλαι Οσίων, αναζωγραφήσας την αρετήν, εν εαυτώ ημίν υπέδειξε, της μελλούσης δόξης τας αμοιβάς· τούτων γαρ τας απαρχάς, εν Καλύμνω στηλογραφεί, εν τη πολυειδεί εκφάνσει της θείας χάριτος· και πρεσβεύει απαύστως, υπέρ των ψυχών ημών.

Και νύν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων...

Εις τον Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'. Χαίροις ασκητικών.

Χαίροις ο εν εσχάτοις καιροίς, ασκητικήν επιδειξάμενος άμιλλαν, προς βίον Πάτερ τον θείον, εν ολοτρόπω σπουδή, των πάλαι Οσίων Σάββα Όσιε· εντεύθεν διέπρεψας, πολιτείας λαμπρότητι, και απαθείας θησαυρός εχρημάτισας, νέμων άπασι, κατ' αξίαν τα πρόσφορα, λόγω μεν διορθούμενος, ψυχών την κατάστασιν, έργω δε θείω ρυθμίζων, προς αρετών τελειότητα, τους σοι προσιόντας, και αιτούμενος τοις πάσι, το θείον έλεος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος...

Νέος της Εκκλησίας αστήρ, άρτι εφάνης ευδοκία τη κρείττονι, λαμπόμενος ταις ακτίσι, της καθαράς σου ζωής, και του Παρακλήτου ταις ελλάμψεσι, δι' ών την διάνοιαν, καταυγάζεις εκάστοτε, των Ορθοδόξων, προς αγάπησιν ένθειον, φαίνων άπασιν, αρετής την αντίδοσιν, Σάββα αξιοθαύμαστε, Αγίων ομόσκηνε, των Καλυμνίων το κλέος, Δωδεκανήσου αγλαΐσμα· Χριστόν εκδυσώπει, ταις ψυχαίς ημών δοθήναι, το μέγα έλεος.

Στίχος. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον...

Ώφθη μετά χρονίαν ταφήν, δεδοξασμένον αφθαρσίας τη χάριτι, το σκύνός σου θεοφόρε, αγιασμού δωρεάς, και οσμήν θαυμάτων παρεχόμενον· εντεύθεν η Κάλυμνος, θησαυρόν ως ουράνιον, τούτο πλουτούσα, εγκαυχάται τη δόξη σου, και προστρέχει σοι, εκ μυχιών βοώσά σοι· Σκέπε και διαφύλαττε, την νήσόν σου Άγιε, την προς την σην αφορώσαν, συμπαθεστάτην αντίληψιν, και δίδου σοις τεκνοις, ευλογίαν σου την θείαν, Σάββα Πατήρ ημών.

Δόξα. Έχος πλ. δ'.

Εν τω νόμω του Θεού, ημέρας και νυκτός μελετήσας, της φθοράς το κάλυμμα, απεξεδύσω Όσιε· Βαβαί του θαύματος! πως εν τη θνητή σαρκί σου, της αθανασίας την εικόνα, προτυποίς εμφανέστατα; Το γαρ θείον σκήνός σου, αφθαρτισθέν, θείω Πνεύματι, της αιωνίου ζωής, της αποκειμένης της Αγίοις, μυροθήκη πάσι πρόκειται· ης και ημείς αξιωθείημεν, Σάββα μακάριε οι τιμώντες την μνήμην σου.

Και νύν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Νύν απολύεις το τρισάγιον, και το Απολυτίκιον.

Έχος πλ. α'. Τον συνάναρχον Λόγον.

Της Καλύμνου το κλέος και θείον έφορον και των πάλαι Οσίων και ισοστάσιον, ευφημήσωμεν πιστοί Σάββα τον Όσιον· ότι δεδόξασται λαμπρώς, ως θεράπων του Χριστού, θαυμάτων τη ενεργεία, και διανέμει τοις πάσι, παρά Θεού χάριν και έλεος.

Θεοτοκίον.

Χαίρε πύλη Κυρίου...

Α π ό λ υ σ ι ς .

Εις τον όρθρον.

Μετά την α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ήχος α΄. Τον τάφον σου Σωτήρ.

Νεόφωτος αστήρ, τη Χριστού Εκκλησία, εδείχθης αληθώς, προμηθεία αρρήτω,
λαμπρύνων ταις σαις χάρισι, και θαυμάτων λαμπρότητι, Σάββα Όσιε, των ευσεβών
τας καρδίας· όθεν σήμερον, την φωτοφόρον σου μνήμην, πιστώως εορτάζομεν.

Θεοτοκίον.

Τον πάντων Ποιητήν, εν μορφή τη βροτεία, δι΄ έλεος πολύ, απορρήτως τεκούσα,
εκαίνισας τα φύραμα, των ανθρώπων τω τόκω σου. Απειρόγαμε, Ευλογημένη Μαρία·
όθεν άπαντες, των μεγαλείων σου Κόρη, υμνούμεν το μέγεθος.

Μετά την β΄. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ήχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Η Κάλυμνος τέρπεται, ως θησαυρόν, αληθή, το θεión σου λείψανον, χαριτωθέν εκ
Θεού, πλουτήσασα Όσιε· όθεν σε και προστάτην, ευμενή κεκτημένη, μνήμην σου
την αγίαν, εορτάζει βοώσα· Μη παύση μου προστατεύειν, Σάββα Πατήρ ημών.

Θεοτοκίον.

Τεχθείς εξ αιμάτων σου, ο των απάντων Θεός, σαρκί ως ηυδόκησεν, άνευ τροπής και
φυρμού, Παρθένε Πανάμωμε, πάντων σε ποιημάτων, ανωτέραν δεικνύει, κόσμου δε
προστασίαν, και προσφύγιον μέγα· τη ση γαρ Θεοτόκε, πρεσβεία σωζόμεθα.

Μετά τον Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ήχος πλ. δ΄. Την Σοφίαν και Λόγον.

Η του Πνεύματος χάρις του παντουργού, τω τιμίω λειψάνω σου και σεπτώ,
σκηνώσασα Όσιε, τούτο άφθαρτον έδειξεν, αρωματίζον πάσιν, οσμήν την ουράνιον,

και των πιστών ευφραίνον, αεί την διάνοιαν ὅθεν και θαυμάτων, αναβλύζον τα
ρείθρα, ιάται τους πάσχοντας, και διώκει τους δαίμονας, Σάββα Πάτερ μακάριε.
Πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των παισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι
πόθω, την αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρε λυχνία και χρυσαυγής, ηλιόμορφε θρόνε και λογικέ, Χριστού του
Παντάνακτος, την ψυχήν μου καταύγασον, εσκοτισμένην ούσαν, παθών αμαυρότησι,
τη φωτοφόρω λάμπει, της σης αγαθότητος ὅλη γαρ καρδία, τη ση σκέπη
προστρέχω, τυχείν εξαιτούμενος, της πλουσίας ευνοίας σου, Θεοτόκε κραυγάζων
σοι ὅτι Πρέσβευε τω σω Υιώ και Θεώ, των παισμάτων δούναί μοι την άφεσιν, και
φωτός του αὔλου, ακτίνα ουράνιον.

Το α΄. αντίφωνον του δ΄. ήχου και το Προκείμενον.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στίχος. Μακάριος ο ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον...

Ευαγγέλιον του Αγίου Αντωνίου.

Ο Ν΄. Δόξα. Ταις του σου Οσίου...

Και νύν. Ταις της Θεοτόκου...

Ιδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Την πνευματικήν υπελθών πολιτείαν, των κατ' αυτήν επιδόσεων, υποτύπωσις
ώφθης ὅτι και των εν αυτή καλών, την μετουσίαν υπεμφαίνων, εν ταπεινοφροσύνη και
πραότητι, και απλάστοις ήθεσι, την ζωήν εκόσμησας ὅτι εν Αγίοις ο κλήρός σου
γένετο, και της ζωής τω ξύλω αποκατέστης ὅτι και ημάς αξίωσον, ταις προς Θεόν
πρεσβείαις σου, Σάββα αξιάγαστε.

Σώσον ο Θεός τον λαόν σου...

Είτα οι κανόνες, της Θεοτόκου και του Αγίου.

Κανών του Αγίου ου η ακροστιχία.

«Κάλυμνος χαίρει εν σοι ώ Σάββα Γερασίμου».

Ωδή α'. Ἦχος δ'. Ανοίξω το στόμα μου.

Καταύγασον Κύριε, την σκοτισθείσαν καρδίαν μου, τη ση αγαθότητι, ως αν υμνήσω
φαιδρώς, τον σον Ὅσιον Σάββαν τον θεοφόρον, τον ἄρτι το θέλημα, το σον
τελέσαντα.

Αγίων τοις ἰχνεσιν, από νεότητος Ὅσιε, αμέμπως εβάδισας, εν ταπεινώσει πολλή
όθεν μέτοχος, αυτών της ευκληρίας, και δόξης ισότιμος, Σάββα γεγένησαι.

Λαμπτήρ ως νεόφωτος, τη Εκκλησία ανέτειλας, ακτίσι του βίου σου, των ευσεβών
τας ψυχάς, Σάββα Ὅσιε, θερμαίνων και εγείρων, ζηλούν τα χαρίσματα, Πάτερ τα
κρείπτονα.

Θεοτοκίον.

Υμνούντα την δόξαν σου, την υπερμύμητον Δέσποινα, παθών αδοξίας με, και
τυραννίδος πικράς, απολύτρωσαι, και φόβω του Υιού σου, τον νούν μου καθήλωσον,
τη ση χρηστότητι.

Ωδή γ'. Τους σους υμνολόγους.

Μακρύνων οικείων και πατρίδος, τον Ἄθω κατέλαβες σπουδή, και εν τη Σκήτη Ὅσιε,
της Ἄννης της Προμήτορος, μοναστικώς εσκήνωσας, ασκητικώς γυμναζόμενος.

Νοός σου απάσας τας κινήσεις, ιθύνας τω νόμω του Θεού, το της σαρκός σου
φρόνημα, ενέκρωσας μακάριε, και της ζωής τω πνεύματι, όλον σαυτόν καθυπέταξας.

Οσίων ο νέος θιασώτης, το σκεύος των θείων αρετών, αγάπης, το θησαύρισμα,
υμνείσθω θείοις άσμασι, Σάββας ο θεοδόξαστος, των Καλυμνίων το καύχημα.

Θεοτοκίον.

Σκηνή του Θεού Αγνή του ζώντος, υπέρτιμος ώφθης και λαμπρά, του προελθόντος
Άχραντε, εκ των αγίων αιμάτων σου ἴδιο των ουρανίων με, σκηνών αξίωσον δέομαι.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Την κεκρυμμένην σου ζωήν και αγίαν, ο μεγαλόδωρος Σωτήρ μετά τέλος, τοις
ευσεβέσι Πάτερ εφανέρωσεν ἄφθαρτον γαρ ἔδειξεν, ευωδίαν εκπνέον, το σεπτόν
σου λείψανον, και ιάσεις παρέχον, ώ προσιόντες Σάββα ευλαβώς ανευφημούμεν τα
σα προτερήματα.

Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε Αγνή Θεοτόκε, αμαρτανόντων καταφύγιον μέγα, και τεθλιμμένων
αληθής παράκλησις, πλήσον την καρδίαν μου, αληθούς ευφροσύνης, εξ αυτής
διώκουσα, αθυμίας τα νέφη, και τω φωτί των θείων εντολών, τας του νοός μου,
κινήσεις κατεύθυνον.

Ωδή δ΄. Ο καθημένος εν δόξη.

Χαίρων ἔδραμες θεόφρον, ως διψώσά τις ἔλαφος, ἔνθα του Σωτήρος, ἔστησαν οι
πόδες οι ἅγιοι, και των ναμάτων της χάριτος ετρύφησας, Σάββα Ὅσιε, οσιωθείς την
καρδίαν σου.

Ακακία διαπρέπων, και απλάστοις εν ἡθεσι, της ιερωσύνης, Πάτερ την στολήν
περιβέβλησαι, και ιερεύς του Σωτήρος ώφθης ἔνθεος, ω και ἔκραζες ἴδοξα Χριστέ τη
δυνάμει σου.

Ρήσεις σου τας γλυκυτάτας, ενθυμούμεναι Ὅσιε, και τω σω λειψάνω, πίστει και χαρά
παριστάμεναι, αι σαι Μονάστριαι πόθω εκβοώσί σοι ἴσκεπε Ἄγιε, ημάς τα τέκνα σου
πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστρός σου της αχράντου, σαρκοφόρος ανέτειλε, της δικαιοσύνης, Κόρη ο ανέσπερος Ήλιος, οὐ ταις ακτίσι τον νούν μου φωταγώγησον, ἵνα κράζω σοι ἡ δόξα Παρθένε τη δόξη σου.

Ωδή ε΄. Εξέστη τα σύμπαντα.

Ἰέρεισας Ὅσιε, εν πάση οσιότητα, και εν ευθυάτη διανοία, τω Θεώ Λόγω Σάββα, μακάριε, και ὡσπερ θυσίαν καθάραν, τούτω προσενήνοχας, τους οσίους καμάτους σου.

Εξέστησαν άπαντες, ηνίκα σου το λείψανον, άφθαρτον και πλήρες ευωδίας, από του μνήματος ανεκόμισαν, και της σης αγίας βιοτής, Πάτερ εμυήθησαν, εξ αυτού την λαμπρότητα.

Νοσοῦσι την ἰασιν, τοις πίστει καταφεύγουσι, Πάτερ τη ση λάρνακα παρέχεις, και θεραπεύεις δυσηκοϊαν δεινήν, των την σην αντίληψιν θερμώς, αιτουμένων Ἄγιε, ως θεράπων του Κτίσαντος.

Θεοτοκίον.

Σαρκός ομοιώματι, εκ σου φανείς ο άκτιστος, κτίζεται ατρέπτως υπέρ λόγον, και ανακτίζει την σαθρωθείσαν ημών, φύσιν παραβάσει του Αδάμ, μόνη Παντευλόγητε, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Ωδή στ΄. Την θείαν ταύτην.

Ο της Καλύμνου υπέρμαχος, και Θράκης το εξαίρετον βλάστημα, Σάββας ο Ὅσιος, μεγαλυνέσθω τοις άσμασι, το της Ορθοδοξίας, νέον εντρύφημα.

Ιερωσύνη κοσμούμενος, αμέμπτως τω Θεώ ιεράτεισας, Σάββα Πατήρ ημών, και συν Αγίοις δεδόξασαι, αγίως σου τον βιον, τελέσας Ἄγιε.

Ως μυροθήκη του Πνεύματος, οσμήν αθανασίας μυρίπνοον, πνέει εκάστοτε, το ιερὸν Πάτερ σκήνός σου, παθὼν την δυσωδιαν, δῶκον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκί τεκούσα τον άσαρκον, και μείνασα Παρθένε αμόλυντος, μετά την κήσιν, σαρκός μου Κόρη το σύντριμμα, και της ψυχής την νόσον, ίασαι Ἀχραντε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ΄. Η Παρθένος σήμεραν.

Εορτάζει σήμεραν, των Καλυμνίων η νήσος, την αγίαν μνήμην σου, αγγαλομένη καρδιά· έσχε γαρ, ως θεοδώρητον όντως πλούτον, σκήνός σου, το θεοδόξαστον Πάτερ Σάββα, ώ προστρέχουσα εν πίστει, ρώσιν λαμβάνει, ψυχής και σώματος.

Ο Οίκος.

Αγγαλιάται εν χαρά, Χριστού η Εκκλησία, ορώσά σου την εκ Θεού, τιμήν και δόξαν την πολλήν, και εύκλειαν την θαυμαστήν, ηγλαϊσμένε Πάτερ Σάββα· συ γαρ εν τοις χαλεποίς τούτοις καιροίς, εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης, άμπεμπος, αληθινός, ακέραιος, άκακος και όσιος ευρέθης, αμέμπως εν τοις δικαιώμασι του Κυρίου πορευόμενος, και των πάλαι Αγίων, την αγίαν εχαρακτήρισας ζωήν· διο Κάλυμνος η νήσος, των θεοσδότην του καλών πλουσίως απολαύουσα, το ιερὸν σου λείψανον, ως κιβωτόν αγιασμού εθησαύρισεν· ώ πανευλαβώς σπεύδουσα, πάσαν καρπούται εξ αυτού ωφέλειαν, και αεί λαμβάνει τα αιτήματα, και ρώσιν ψυχής και σώματος.

Συναξάριον.

Τη 7^η του αυτού μηνός Απριλίου Μνήμη του Οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Σάββα, του νέου, προστάτου και πολιούχου της νήσου Καλύμνου, ένθα και το ιερὸν αυτού λείψανον σώζεται.

Στίχ. Σάββα τοις πάλαι αμιλληθείς Αγίοις.

Συν τούτοις δεδόξασαι θαύμασι πλείστοις.

Ταις αυτού πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ΄. Ούκ ελάτρευσαν.

Ακηλίδωτον, ζώήν πολιτευσάμενος, Σάββα μακάριε, κηλίδων και μολυσμών, ψυχάς απεκάθηρας, πολλές τω λόγω σου, των εκ πίστεως, θερμής προσπελαζόντων σοι, ως θεράποντι Κυρίου.

Βοά Όσιε, ευφήμως σου τα θαύματα, η νήσος Κάλυμνος, ά ενεργεί θαυμαστώσ, το θείόν σου λείψανον ὄθεν και σπεύδουσι, τούτω πάντοτε, εκ πάσης νήσου χαίροντες, και καρπούνται τας αιτήσεις.

Βίον ένθεον, εβίωσας μεν πρότερον, εν Σκήτη Άγιε, της Άννης της ευκλεούς, εν πόλει αγία δε, Σιών διέπρεψας, ως θεόληπτος, και εκ Καλύμνου έδραμες, προς σκηνάς τας ουρανούς.

Θεοτοκίον.

Ανερμήνευτος, ο τόκος σου και άφραστος, πέλει Πανάχραντε ὄ τον γαρ των όλων Θεόν, εν σοι σωματούμενον, αρρήτως έσχηκας, και εκύησας, αυτόν ώσπερ ηθέλησε, σώζοντα τους σε υμνούντας.

Ωδή η΄. Παίδες ευαγείς.

Γνώσει της ζωής της μακαρίας, και ταύτης των εναρέτων επιδόσεων, διαλάμπων Όσιε, οία πρακτικώτατος, εργάτης θείων πράξεων ένθους υπούργησας, εν Μάνδρα Νεκταρίου του θείου, μεθ' ού Πάτερ Σάββα, της άνω τρυφάς δόξης.

Ένδυμα το της ιερωσύνης, ό Πάτερ αξίως περιβέβλησαι, ιεροίς καμάτοις σου, και σεπτοίς ιδρώσί σου, λαμπρότερον ανέδειξας και ιερώτερον, μαθ' ού και ανελήλυθας Σάββα, εις ναόν τον άνω, της δόξης του Κυρίου.

Ρώσιν και ταχείαν θεραπείαν, η χείρ η εξηραμμένη και παράλυτος, εκ του θείου σκήνους σου, γυναικός της σώφρονος, ευρούσα Σάββα Όσιε πάντας εξέπληξεν ευθύς γαρ υγιής καθωράθη, και των σων θαυμάτων, εκήρυττε την χάριν.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Παρθένε Θεοτόκε, ἡ μόνη τον Θεόν Λόγον σωματώσασα, πάντας επανάγοντα, προς την πρώτην εὐκλειαν, ἐξ ἡ πάλαι πεπτώκαμεν φθόνω του ὀφεως, ἐκ πάσης γεηράς προσπαθείας, ὑψωσον τον νουν μου, προς ἔρωτα τον θεῖον.

Ὡδή θ'. Ἄπας γηγενής.

Στέφος ευπρεπές, και δόξαν αἰῖδιον Πάτερ ευράμενος, ως καλώς τελέσας σου, τον της ασκήσεως δρόμον Ὅσιε, οράς Αγγέλων τάγματα και φως το ἀδυτον, και Αγίων, τάξεσιν ἠρίθμησαι, ως αὐτῶν μιμητής και ομότροπος.

Ἴασαι ἡμῶν, ψυχῶν τα νοσήματα Σάββα μακαριε, και σωμάτων κούφισον, ἅπαντα πόνον τη επισκέψει σου ἵ σε γαρ προστάτην ἔχομεν και ἀντιλήπτορα, και τη θεία, σκέπη σου προστρέχομεν, ἵνα λάβωμεν χάριν και ἔλεος.

Μέγαν αρωγόν, ἡ Κάλυμνος ἔσχε σε Σάββα μακάριε, προμηθεῖα κρείττονι ἴδιο και πίστει ανακραυγάζει σοι ἵ Αεὶ σκέπε με Ἄγιε και Χριστῷ πρέσβευε, συν τῷ θεῷ Χριστουδούλω σώζεσθαι. Δωδεκάνησον πάσαν ἐκ θλίψεων.

Ὁρμημα παθῶν, θλιβόντων με Ἄγιε, και τυραννούντων με, στήσον τη ση χάριτι, και ἐκ του πλούτου των χαρισμάτων σου, μετάδος τη καρδίᾳ μου προς γνώσιν κρείττονα και τον ὕμνον, τον παρόντα δέξαι μου, Πάτερ Σάββα ως δῶρον ευπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον.

Ὑψιστον Θεόν, σαρκί ομιλήσαντα ἐκ των αἱμάτων σου, πλούτῳ ἀγαθότητος, κυοφορήσασα ὑπὲρ ἔννοιαν, Ευλογημένη Πάναγνε τον νουν μου ὑψωσον, χαμαιζήλων, ἐννοιῶν και λόγων τε, προς ὑψώσεις ἀγάπης του Κτίσαντος.

Εξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγάλλου νήσος Κάλυμνος, ἐν κόλποις σου κατέχουσα, το χαριτόβρυτον σκήνος, Σάββα του θεοφόρου, του ἄρτι ἀναλάμπαντος, ἀσκητικούς χαρίσμασι, και σοι αεὶ βραβεύοντος, τας δαψιλεῖς χορηγίας, της εαυτοῦ ευλογίας.

Θεοτοκίον.

Αγγέλων αγαλλίαμα, και των ανθρώπων στήριγμα, και προστασία του κόσμου, οι άπερ Μήτηρ Κυρίου, υπάρχεις Παναμώμητε, Κυρία μου και Δέσποινα· διο καμέ απάλλαξον, της των παθών δυναστείας, και σώσον με παρ' ελπίδα.

Εις τους Αίνους.

Ιστώμεν στίχους δ'. και ψάλλομεν τα εξής Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'. Ώ του παραδόξου θαύματος!

Σάββα θεοφόρε Όσιε, της εναρέτου ζωής, εραστής ενθεώτατος, ώφθης εκ νεότητος, ανενδότω φρονήματι· όθεν Κυρίω κατηκολούθησας, πάντα τον κόσμον απαρνησάμενος· ώ οία χάριτος, αληθώς ηξιώσαι, παρά Θεού! Ως βίον ουράνιον, πολιτευσάμενος.

Σάββα θεόφρον Πατήρ ημών, νεοφανής ως αστήρ, τοις πιστοίς ανατέταλκας, και αυγάζεις Άγιε, ταις ακτίσι του βίου σου της Εκκλησίας, άπαν το πλήρωμα, Ορθοδοξίας φαίνων την έλλαμψιν· ώ των χαρίτων σου! Δί' ών την σκοτόμαιναν, την χαλεπήν, λύεις των αιρέσεων, και νέφη θλίψεων.

Σάββα Καλύμνου το καύχημα, σε παιδευτήν ιερόν, και διδάσκαλον ένθεον, ζώντα επλουτήσαμεν, λόγοις άμα και πράξεσι, και μετά τέλος προστάτην μέγιστον, και προς τον Κτίστην πρέσβυν θερμότατον. Όθεν το σκήνος σου, πίστει προσπτυσσόμενοι, το ιερόν, καθαγιαζόμεθα, ψυχάς και σώματα.

Ώ του παραδόξου θαύματος! μετά ταφήν ιεράν, και χρονίαν κατάθεσιν, εν τω τάφω Άγιε, αδιάφθορον δέδοται, τοις ευσεβέσι το θείον σώμά σου, ευωδιάζον και πλήρες χάριτος· ώ της μεγίστης σου, δωρεάς ής έτυχες, παρά Θεού! Εξ ής και τοις τέκνοις σου, μετάδος Όσιε.

Δόξα. Ήχος πλ. α'.

Όσιε Πάτερ, των αρετών την τρίβον, ακλινώς βαδίσας, το βραβείον της άνω κλήσεως, εκ χειρός Κυρίου εδέξω· πάντα γαρ τα σα αναθείς τω Σωτήρι, και τω θείω φόβω την ψυχήν ρυθμίσας, των γεηρών υπερίπτασο, ως εν ασύλω θησαυρώ τον νούν τηρήσας εκ των εν κόσμω ηδέων, και των σκανδάλων του όφεως· και εν αληθείοσιότητι, θεοειδής γενόμενος, των απ' αιώνος Αγίων, της στάσεως ηξίωσαι. Μεθ' ών Χριστόν ικέτευε, Σάββα παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νύν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε...

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Εις την Λειτουργίαν.

Τα τυπικά, οι Μακαρισμοί, και εκ του κανόνος του Οσίου η γ'. και στ'. ωδή.

Απόστολον της ε'. Δεκεμβρίου, Ευαγγέλιον της ιζ'. Ιανουαρίου.

Κοινωνικόν. Εις μνημόσυνον αιώνιον...

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις της Καλύμνου ο αρωγός, και Δωδεκανήσου, λαμπαδούχος νεοφανής· χαίροις ο παρέχων, τοις πάσχουσι την ρώσιν, ώ Σάββα θεοφόρε, Οσίων σύσκηνε.

Έτερον.

Φύλαττε και σκέπε την σην Μονήν, την πιστώσ τιμώνσαν, το σον λείψανον το σεπτόν, και ναυτιλλομένοις, και πάσι Καλυμνίοις, ώ Σάββα θεοφόρε, βοήθει πάντοτε.

Δίστιχον.

Φως μοι θείον έλλαμψον Όσιε Σάββα

Γερασίμω μέλψαντι τους δε σοι ύμνους.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εις τον Όσιον Πατέρα ημών Σάββαν τον Νέον

τον εν Καλύμνω.

Ποίημα Γερασίμου Μοναχού Μικραγιαννανίτου.

Ευλογήσαντος του ιερέως, το Κύριε εισάκουσον, μεθ' ό

το Θεός Κύριος ως συνήθως και το εξής:

Ήχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Ως κοινωνός των απ' αιώνος Οσίων, και του Σωτήρος θεοφόρος θεράπων, και Καλυμνίων μέγα καταφύγιον, δίδου τα αιτήματα, τοις πιστώσ προσιούσι, Σάββα Πάτερ Όσιε, τω σεπτώ σου λειψάνω, και των πταισμάτων άφεσιν ημίν, παρά Κυρίου, εξαίτει εκάστοτε.

Δόξα. Το αυτό. Και νύν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσομέν ποτέ Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι. Ειμή γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσοúτων κινδύνων; τίς δε διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους· ούκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου· σους γαρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Ο Ν'. και ο κανών ου η ακροστιχίς.

«Δίδου ώ Σάββα ημίν σήν χάριν. Γερασίμου».

Ωδή α'. Ήχος πλ. δ'. Υγράν διοδεύσας.

Δοχείον του Πνεύματος ιερόν, Σάββα, θεοφόρε, τας δεήσεις των ευσεβών, δέχου πατρική σου συμπαθεία, και πάσι δίδου την χάριν σου Όσιε.

Ιδού σοι προσήλθομεν ευλαβώς, και των σων λειψάνων προσπτυσσόμεθα την σορόν, ως αν κομισώμεθα εκ ταύτης, αγιασμόν και παθών απολύτρωσιν.

Δυνάμεις θαυμάτων ως ενεργών, θαυμάστωσον Πάτερ, την σην χάριν και εν εμοί, και παύσον ψυχής μου την οδύνην, ως του Χριστού μιμητής Σάββα Όσιε.

Θεοτοκίον.

Ολόφωτον σκίγνωμα του Θεού, Κεχαριτωμένη, Αειπάρθενε Μαριάμ, φωτί της θερμής σου προστασίας, τα των παθών ημών νέφη διάλυσον.

Ωδή γ'. Ουρανίας αψίδος.

Υπό πλήθους παισμάτων, καταβληθείς γέγονα, δούλος των παθών θεοφόρε, νοϊ αγνώμονι, άλλ' η πρεσβεία σου, εξαγαγέτω με Πάτερ, της παρούσης θλίψεως καθικετεύω σε.

Ως θερμόν σε προστάτην, και βοηθόν έτοιμον, έχει σε προνοία Κυρίου, η νήσος Κάλυμνος, διο και κράζει σοι. Εκ πειρασμών και κινδύνων, ασινή με φύλαπτε, Σάββα μακάριε.

Στηριγμός κλονουμένων, ως αληθώς πέφηνας, Πάτερ εν εσχάτοις τοις χρόνοις, εν θείω Πνεύματι διο κλονούμενον, καμέ εχθρού επηρείας, εν τω φόβω στήριξον, Σάββα του Κτίσαντος.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρωσ τεκούσα, τον του παντός αίτιον, και μετά τον τόκον Παρθένος άφθορος μείνασα, Θεοχαρίπτε, φθοροποιών νοημάτων, την ψυχήν μου λύτρωσαι, τη ση χρηστότητι.

Διάσωσον τους προσιόντας τη θήκη του σου λειψάνου, πάσης βλάβης και συμφοράς Σάββα Όσιε, ως δεδεγμένος την χάριν παρά Κυρίου.

Επίβλεπον εν ευμενεία...

Αίτησις και το Κάθισμα.

Έχος β'. πρεσβεία θερμή.

[20]

Προστάτης θερμός, και αντιλήπτωρ μέγιστος, και σκέπη στερρά, των Καλυμνίων πέφνης· διο την σην βοήθειαν, καθ' εκάστην αιτούμεν βοώντές σοι. Μη παύση διέπειν και φρουρείν, ώ Σάββα ημάς τους σε γεραίροντας.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Βοηθός εν ταις θλίψεσι, και εν τοις κινδύνοις ρύστης οξύτατος, Πάτερ Σάββα, έσο πάντοτε, τοις ειλικρινώς σε μακαρίζουσι.

Βρύει χάριν ανέανον, η του σου λειψάνου θήκη μυρίπνοος, και ιάται Σάββα, Όσιε, τα δυσώδη πάθη θείω Πνεύματι.

Ασθενούσι την ίασιν, δίδου Πάτερ Σάββα ως συμπαθέστατος, και κυβέρνα ασφαλέστατα, τους ναυτιλλομένους τη ση χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ηλιόμορφε Δέσποινα, την εσκοτισμένην ψυχήν μου πάθεσι, τη πρεσβεία σου καταύγασον, και τω θείω φόβω με συνέτισον.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Μέγας αρωγός, Καλυμνίων ώφθης Άγιε· δια τούτο αποδίωκε αεί, αφ' ημών τα του εχθρού πικρά σκάνδαλα.

Ίασαι δεινάς, ασθενείας Σάββα Όσιε, των σπευδόντων τη αγία σου σορώ, και αιτούντων την ταχειάν σου αντίληψιν.

Νόσων χαλεπών, ψυχής άμα και του σώματος, και παντοίων θλιβερών επιφορών, Πάτερ Σάββα αβλαβείς ημάς διάσωζε.

Θεοτοκίον.

Σκέπη ασφαλής, των ανθρώπων και διάσωσα, των ποικίλων του εχθρού επιβουλών,
σκέπασόν με Θεοτόκε τον ικέτην σου.

Ωδή στ'. Την δέησιν.

Ηγίασεν εν εσχάτοις σε χρόνοις, όν εδόξασας Θεόν τω σω βίω, Σάββα θεόφρον' διο
αγιάζεις, αγιασμών του αγίου λειψάνου σου, τους τρυχομένους χαλεπώς, εναγέσι
παθήμασιν Άγιε.

Ναμάτων, πεπληρωμένος αΰλων, θεοδόξαστε Πατήρ ημών Σάββα, καθάπερ ύδωρ
ζωής αναβλύζεις, τον γλυκασμόν της δοθείσης σοι χάριτος, και την πικρίαν των
δεινών, εξ ημών απελαύνεις εκάστοτε.

Χειρί σου, τη πατρική θεοφόρε, ασφαλώς τους εν θαλάσση κυβέρνα και δίδου
εύπλοιαν τούτοις παμμάκαρ, τρικυμιών και κινδύνων ρυόμενος, και έσο Σάββα
νοερώς, κυβερνήσης αυτοίς ασφαλέστατος.

Θεοτοκίον.

Αφράστως, τον Ποιητήν τετοκυία, εκλυτρούμενον ημάς της κατάρας, Ευλογημένη
Θεοτόκε Κόρη, αμαρτανόντων θερμόν ιλαστήριον, αμαρτιών μου των πολλών,
ιλασμόν και την άφεσιν αίτησαι.

Διάσωσον τους προσιόντας τη θήκη του σου λειψάνου, πάσης βλάβης και συμφοράς
Σάββα, Όσιε, ως δεδεγμένος την χάριν παρά Κυρίου.

Άχραντε η δια λόγου...

Αίτησις και το Κοντάκιον.

Ήχος β'. Τοις των αιμάτων σου.

Των Καλυμνίων θερμώς προϊστάμενος, ως δοξασθείς τη του Πνεύματος χάριτι, παρέχεις τοις χρήζουσι πάντοτε, την σην ταχείαν εν πάσι βοήθειαν· διο σε υμνούμεν Σάββα Όσιε.

Προκείμενον.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του οσίου αυτού.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον...

Ευαγγέλιον. Εκ του κατά Ματθαίον.

Είπεν ο Κύριος τοις εαυτού Μαθηταίς. Πάντα μοι παρεδόθη υπό του Πατρός μου· και ουδείς επιγινώσκει τον Υιόν ειμή ο Πατήρ, ουδέ τον Πατέρα τις επιγινώσκει ειμή ο Υιός και ώ εάν βούληται ο Υιός αποκαλύψαι. Δεύτε προς με πάντες, οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς. Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς και μάθετε απ' εμού, ότι πρᾶος ειμί και ταπεινός τη καρδία, και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών· ο γαρ ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστί.

Δόξα. Ταις του σου Οσίου...

Και νύν. Ταις της Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ήχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Άστρον ως νεόφωτον, τη του Χριστού Εκκλησία, εν εσχάτοις έτεσι, βίου καθαρότητι Πάτερ έλαμψας, και φωτί Όσιε, των σων θαυμασίων, απελαύνεις την σκοτόμαιναν, παθών και θλίψεων, των προσπελαζόντων τη σκέπη σου, και νέμεις τοις αιτούσί σε, χάριν και υγείαν και έλεος· διο σοι βοώμεν. Μη παύση ικετεύων τον Χριστόν, Σάββα θεόφρον μακάριε, υπέρ των τιμώντων σε.

Σώσον ο Θεός τον λαόν σου...

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Ρέει άφθονος χάρις, εκ του θείου λειψάνου σου Σάββα Όσιε, και παύει τας οδύνας, και λύει αρρωστίας, και παρέχει εκάστοτε, τοις προσιούσι πιστώς, χαράν και ευφροσύνην.

Ιατρεύσας την χείρα, την ξηράν του γυναιίου του προσελθόντος σοι, ιάτρευσον παμμάκαρ, καμού του σου ικέτου, της ψυχής τα συντρίμματα, και καχεξίας δεινάς, πικρώς με τυραννούσας.

Νοσημάτων παντοίων, θεραπεύεις τους πίστει σοι καταφεύγοντας, και λύεις Πάτερ Σάββα, δεινήν δυσηκοΐαν, και ψυχών την κατήφειαν, των εκβοώντων θερμώς, το θείον όνομά σου.

Θεοτοκίον.

Γνώρισόν μοι την τρίβον, την σωτήριον Κόρη εν ή πορεύσομαι· δεινώς γαρ επλανήθην, των θείων ενταλμάτων, αλλά συ με ανθέλκυσον, και προς οδόν ασφαλή ίθυνον την ζωήν μου.

Ωδή η΄. Τον Βασιλέα.

Εκ πάσης νήσου, τους καταφεύγοντας Πάτερ, τω λειψάνω σου ευλόγει ουρανόθεν, και χορήγει τούτοις, ώ Σάββα τας αιτήσεις.

Ρώσιν ευρίσκει, πας προσιών τη ση θήκη, Σάββα Όσιε και οίκοι επιστρέφει, πλήρης ευφροσύνης, κηρύπτων σου την χάριν.

Άνωθεν σκέπε, την σην Μονήν θεοφόρε, και την Κάλυμνον σύμπασαν την σην νήσον, ήν παρά Κυρίου, ως σχοίνισμα εκτήσω.

Θεοτοκίον.

Σαρκή τεκούσα, τον Υπερούσιον Λόγον, Αειπάρθενε Μαρία Θεοτόκε, τούτον εκδησώπει, ειρήνην δούναι κόσμω.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ισχύς η προϊούσα, εκ του σου λειψάνου, τας ασθενείας ιάται εκάστοτε, των
προσιόντων σοι Σάββα θερμής εκ πίστεως.

Μη παύση προστατεύων, ταύτης σου της νήσου, της πλουτησάσης το θείον σου
λείψανον, και κεκτημένης σε Σάββα μέγα προσφύγιον.

Ο μέγας της Καλύμνου, ρύστης και προστάτης, τους Καλυμνίους τα τέκνα σου Όσιε,
οία πατήρ πάση ώρα σκέπε φιλόστοργος.

Θεοτοκίον.

Υπέραγνε Μαρία, Κεχαριτωμένη, του Ποιητού και κτισμάτων μεθόριον, της αιωνίου με
δόξης μέτοχον ποιήσον.

Το Άξιόν εστί και τα μεγαλυνάρια.

Χαίροις Εκκλησίας νέος αστήρ, της Θράκης ο γόνος, και Καλύμνου η καλλονή, Σάββα
θεοφόρε, Αγγέλων συμπολίτα, και πάντων των Αγίων, ο ισοστάσιος.

Όλη τη καρδιά και τη ψυχή, Χριστόν αγαπήσας, ώφθης ένθους τη αρετή, και σαυτόν
καθάρας, προσύλου προσπαθείας, του Πνεύματος εγένου, σκεύος πολύτιμον.

Βρύει των λειψάνων σου η σορός, χάριν ιαμάτων, χορηγία τη θεϊκή· όθεν Πάτερ
Σάββα, οι ταύτη προσιόντες, κομίζονται υγείαν, ψυχής και σώματος.

Χαίροις της Καλύμνου θείος πυρσός, και Δωδεκανήσου, εγκαλλώπισμα ιερών, και της
εν τω Άθω, Σκήτης Αγίας Άννης, βλαστός ο θεοφόρος, Σάββα πανόσιε.

Χαίρει η Μονή σου η ιερά, έχουσα εν κόλποις, του λειψάνου σου την σορόν, Σάββα θεοφόρε, και ευλαβώς βοά σοι. Οδηγεί και νύν Πάτερ, ημάς προς Κύριον.

Τους ναυτιλλομένους και εν μακρά πλέοντας θαλάσση, διαφύλαττε αβλαβείς, και τοις θλιβομένοις, και πάσχουσι ποικίλως, δίδου ώ Πάτερ Σάββα, την σην βοήθειαν.

Πάσαι των Αγγέλων...

Το τρισάγιον, τα συνήθη τροπάρια, εκτενής και απόλυσις, μεθ' ήν το εξής:

Ήχος β'. Ότε εκ του ξύλου.

Πάντας τους προστρέχοντας πιστώς, Πάτερ τω σεπτώ σου λειψάνω, σκέπε και φύλαττε, πάσης περιστάσεως, και πειρασμών χαλεπών, τοις εν βίω δε κάμνουσι, και πάσχουσι μάκαρ, δίδου την εκλύτρωσιν, ως συμπαθέστατος, πάντας δε τους πλέοντας σκέπε, των εν τη θαλάσση κινδύνων, θεοφόρε Σάββα τη πρεσβεία σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Την πάσαν ελπίδα μου...

Δίστιχον

Δέξαι και την δε παράκλησιν ώ Σάββα

Ήν ευλαβώς σοι Γεράσιμος προσάγει.